

givet, er jo det, vi skulle forhandle paa. Af de Vendinger, som jeg gerne vil henstille til Overvejelse af det Udvalg, der vel bliver nedsat i Sagen, angaar den første § 2, hvor der henvises til, at Ekspropriation skal foregaa efter Forordning af 5te Marts 1845. Jeg kan i denne Henseende slutte mig til, hvad der blev udtalt i Gaar af det ærede 7de Medlem for 2den Kred (Høst), der ønskede, at vi maatte faa en helt ny Ekspropriationslov. Om det lader sig gøre, er ikke godt at vide, men det forekommer mig, at det dog i alt Fald vilde være en Forbedring, om man benyttede Loven af 1861. Jeg ønsker her kun en Forandring paa et enkelt Punkt, nemlig i Takationskommissionens Sammensætning, som hellere maatte efter Loven af 1861 end efter Forordning af 1845.

Jeg vilde ogsaa finde det bedre, om man var bleven ved den Stilling, Folketinget oprindelig har indtaget, nemlig at Tilskuddet gives i Forhold til Anlægssummen, Ekspropriationsomkostninger ikke medregnede. Forholdstallet maatte da naturligvis være noget over Halvdelen, maatte henad to Tredjedele af Anlægssummen, naar Ekspropriationsomkostningerne ikke skulle medregnes. Jeg ønsker, at man vilde gaa denne Vej af Hensyn til, at det er de mindre gode Egne, der endnu staa tilbage med at faa Jernbaneanlæg. Det er de Egne, der have daarligt Raad til at bære de store Udgifter derved. For dem vil det mest være til Fordel, at Ekspropriationsomkostningerne ere mindre, og at man lader dem faa Tilskud i Forhold til Anlægssummen. Man kan nu sige, at der ogsaa er gode Egne, der ville have Baner, og det er sandt, men Trangen for dem er ikke nær saa stor som i de vidtstrakte Egne, og de have større Bæreevne kunne bedre udrede Udgifterne. Det forekommer mig ogsaa, at der er to Grunde til at gaa den Vej, jeg omtalte.

Endelig er der en tredje Ting, jeg vil henstille til Overvejelse. Jeg gaar ud fra, at der indsettes en Række større eller mindre Baneanlæg paa Lovforslaget, thi uden dette vil Loven vel næppe kunne faa Betydning, og jeg vil da henstille, om det ikke lod sig gøre, at man sagde til de paagældende Egne og Kommuner. Naar Kommunerne have udtalt sig for et

Baneanlæg, saa skulle de ikke selv fordele de Tilskud mellem sig, som de skulle hvide, men man følger den samme Vej som ved Statsbaneanlægene og lader Indenrigsministeren fastsætte Summerne. I alt Fald bør man lade det Alternativ staa aabent, naar de selv foretrække, at Ministeren skal gøre det. De fleste af os have jo været med til at staffe Tilskud til Veje til disse private Baneanlæg, og vi have da været Vidne til, at Kommuner, der i Virkeligheden havde mest almen Interesse, ere bleven haardest betyngede. Det er jo rent tilfældigt, om et Sogneraad her eller der har, hvad jeg vil kalde et aabent og frit Blit og vil se paa det almenes Interesse, og hvor det ikke er Tilfældet, er man tilbøjelig til at søge at slippe, jeg vil ikke sige billigt mulig, thi det kan man jo ikke fortaente dem i, men billigere, end egentlig rimelig er. Jeg skal altsaa henstille, om man ikke kunde træffe den Foranstaltning, at naar den paagældende Egn har udtalt sig for et Anlæg og ansøgt derom, bliver Tilskuddet at fordele af Indenrigsministeren. — Det er disse tre Punkter, hvor jeg nok kunde ønske Forandringer i Lovforslaget.

Til de Forandringer, som ere foretagne i Sammenligning med Forslaget i Fjor, kan jeg ligesom den ærede sidste Taler i det væsentlige slutte mig. Han tog Afstand fra et af dem, og det kan der ganske sikkert være Grund til, nemlig i Henseende til Bestemmelsen om de fornødne Lokaler for Told-, Post- og Telegrafvæsen, men Forbudet mod Søn- og Helligdagsarbejdet og Bestemmelsen om Forsikring af Arbejdere ved Anlægget og af ansatte ved Banedriften mod Ulykkestilfælde have min fulde Tilslutning, ikke mindst den sidste, saa meget mere som der lader til, at Forhandlingerne om et Lovforslag om Arbejdernes Forsikring mod Ulykkestilfælde ere gaaede rent i Staa, idet vi ikke have hørt noget der til i et Par Uar, efter at Sagen var meget fremstreden. Jeg ønsker det for rigtig, at Staten, hvor den overhovedet kan det, paabyder, at der skal træffes Forsikring mod Ulykkestilfælde.

Hvad § 9 angaar, skal jeg ikke komme nærmere ind paa de Baner, der ville blive foreslaaede. Efter al Sandsynlighed vil det vel blive de 27 Baner, vi havde i Fjor, i alt Fald de fleste af dem, og maatte vil der